Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►**B** **REGULAMENTUL (UE) 2016/1103 AL CONSILIULUI**

din 24 iunie 2016

de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale

(JO L 183, 8.7.2016, p. 1)

rectificat prin:

►**C1** Rectificare, JO L 113, 29.4.2017, p. 62 (2016/1103)
►**C2** Rectificare, JO L 167, 4.7.2018, p. 36 (2016/1103)

▼B

REGULAMENTUL (UE) 2016/1103 AL CONSILIULUI

din 24 iunie 2016

de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale

CAPITOLUL I

DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică regimurilor matrimoniale.

Regulamentul nu se aplică în materie fiscală, vamală și administrativă.

(2) Sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament:

(a) capacitatea juridică a soților;

(b) existența, valabilitatea sau recunoașterea unei căsătorii;

(c) obligațiile de întreținere;

(d) succesiunea la patrimoniul unui soț decedat;

(e) securitatea socială;

(f) dreptul la transferul sau ajustarea între soți, în cazul divorțului, al separării de drept sau al anulării căsătoriei, a drepturilor la pensia pentru limita de vârstă sau la pensia de invaliditate care au fost acumulate în timpul căsătoriei și care nu au dat naștere unui venit provenit din pensie în timpul căsătoriei;

(g) natura drepturilor reale asupra unui bun și

(h) orice înscriere într-un registru al drepturilor de proprietate asupra unor bunuri imobile sau mobile, inclusiv cerințele legale pentru o astfel de înscriere, precum și efectele înregistrării sau ale lipsei înregistrării unor astfel de drepturi într-un registru.

Articolul 2

Competența în materia regimurilor matrimoniale în cadrul statelor membre

Prezentul regulament nu aduce atingere competenței autorităților statelor membre în materia regimurilor matrimoniale.

Articolul 3

Definiții

(1) În sensul prezentului regulament:

(a) „regim matrimonial” înseamnă un set de norme privind raporturile patrimoniale dintre soți și dintre soți și terți, ca rezultat al căsătoriei sau al desfacerii acesteia;

▼B

(b) „convenție matrimonială” înseamnă orice acord între soți sau viitori soți prin care aceștia își organizează regimul matrimonial;

(c) „act autentic” înseamnă un document în materia regimurilor matrimoniale care a fost întocmit sau înregistrat în mod formal ca act autentic într-un stat membru și a cărui autenticitate:

(i) se referă la semnătura și conținutul actului autentic; și

(ii) a fost stabilită de către o autoritate publică sau orice autoritate împuternicită în acest sens de către statul membru de origine;

(d) „hotărâre judecătorească” înseamnă orice hotărâre în materia regimurilor matrimoniale pronunțată de o instanță judecătorească dintr-un stat membru, indiferent de denumirea hotărârii, inclusiv o hotărâre privind stabilirea de către un grefier a cheltuielilor de judecată;

(e) „tranzacție judiciară” înseamnă o tranzacție în materia regimurilor matrimoniale care a fost aprobată de o instanță judecătorească sau încheiată în fața unei instanțe judecătorești în cursul unei acțiuni;

(f) „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care s-a pronunțat hotărârea judecătorească, s-a întocmit actul autentic sau s-a încuviințat ori s-a încheiat tranzacția judiciară;

(g) „stat membru de executare” înseamnă statul membru în care se solicită recunoașterea și/sau executarea hotărârii judecătorești, a actului autentic sau a tranzacției judiciare.

(2) În sensul prezentului regulament, termenul „instanță judecătorească” înseamnă orice autoritate judiciară și toți ceilalți profesioniști și autorități din domeniul juridic care au competență în materia regimurilor matrimoniale, care exercită atribuții judiciare sau acționează în baza delegării de competențe de către o autoritate judiciară sau acționează sub controlul unei autorități judiciare, cu condiția ca aceste autorități și acești profesioniști din domeniul juridic să ofere garanții în ceea ce privește imparțialitatea și dreptul tuturor părților de a fi ascultate și cu condiția ca hotărârile pronunțate de acestea/aceștia în temeiul legii statului membru în care își exercită activitatea:

(a) să poată face obiectul unei căi de atac sau al unui control de către o autoritate judiciară; și

(b) să aibă o forță și un efect similare cu cele ale unei hotărâri a unei autorități judiciare privind aceleași aspecte.

Statele membre notifică Comisiei care sunt ceilalți profesioniști și autorități din domeniul juridic menționați la primul paragraf, în conformitate cu articolul 64.

CAPITOLUL II

COMPETENȚA

Articolul 4

Competența în caz de deces al unuia dintre soți

Atunci când o instanță judecătorească dintr-un stat membru este sesizată în materia succesiunii unui soț în temeiul Regulamentului (UE) nr. 650/2012, instanțele judecătorești din statul respectiv sunt competente să se pronunțe cu privire la aspectele privind regimurile matrimoniale care au legătură cu respectiva cauză succesorală.

▼B

Articolul 5

Competența în caz de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei

(1) Fără a aduce atingere alineatului (2), atunci când o instanță judecătorească dintr-un stat membru este sesizată să se pronunțe asupra unei cereri de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2201/2003, instanțele judecătorești din statul respectiv sunt competente să se pronunțe cu privire la aspectele privind regimul matrimonial care au legătură cu cererea respectivă.

(2) Competența în materia regimurilor matrimoniale în temeiul alineatului (1) face obiectul acordului soților în situația în care instanța judecătorească care este sesizată să se pronunțe cu privire la cererea de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei:

(a) este instanța judecătorească dintr-un stat membru în care reclamantul își are reședința obișnuită și în care reclamantul a locuit cel puțin un an imediat înaintea introducerii cererii, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003;

(b) este instanța judecătorească dintr-un stat membru a cărui cetățenie o deține reclamantul, în care acesta își are reședința obișnuită și în care a locuit cel puțin șase luni imediat înaintea introducerii cererii, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003;

(c) este sesizată în temeiul articolului 5 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 în cazurile de transformare a separării de drept în divorț; sau

(d) este sesizată în temeiul articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 în cazurile de competență reziduală.

(3) Dacă acordul menționat la alineatul (2) de la prezentul articol este încheiat înainte ca instanța judecătorească să fie sesizată pentru a se pronunța în materia regimului matrimonial, acordul respectă dispozițiile articolului 7 alineatul (2).

Articolul 6

Stabilirea competenței în alte cazuri

În cazul în care nicio instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolelor 4 și 5 sau în alte cazuri decât cele prevăzute la articolele menționate, sunt competente să se pronunțe în materia regimului matrimonial al soților instanțele judecătorești din statul membru:

(a) pe teritoriul căruia soții își au reședința obișnuită în momentul sesizării instanței judecătorești; sau, în lipsă,

(b) pe teritoriul căruia soții își aveau ultima reședință obișnuită, cu condiția ca unul dintre aceștia să locuiască acolo în momentul sesizării instanței judecătorești; sau, în lipsă,

(c) pe teritoriul căruia pârâtul își are reședința obișnuită în momentul sesizării instanței judecătorești; sau, în lipsă,

(d) al cetățeniei comune a soților în momentul sesizării instanței judecătorești.

▼B

Articolul 7

Alegerea forului

(1) În cazurile care intră sub incidența articolului 6, părțile pot conveni ca instanțele judecătorești din statul membru a cărui lege este aplicabilă în temeiul articolului 22 sau al articolului 26 alineatul (1) litera (a) sau (b) sau instanțele judecătorești din statul membru în care s-a încheiat căsătoria să fie competente în mod exclusiv pentru a se pronunța în materia regimului lor matrimonial.

(2) Acordul menționat la alineatul (1) se redactează în scris, se datează și se semnează de către părți. Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a acordului este considerată echivalentă formei scrise.

Articolul 8

Competența întemeiată pe înfățișarea pârâtului

(1) În afara competenței care decurge din alte dispoziții ale prezentului regulament, este competentă o instanță judecătorească dintr-un stat membru a cărui lege este aplicabilă în temeiul articolului 22 sau al articolului 26 alineatul (1) litera (a) sau (b) și în fața căreia se înfățișează pârâtul. Prezenta regulă nu se aplică în cazul în care înfățișarea a avut loc pentru a contesta competența și nici în cazurile reglementate de articolul 4 sau de articolul 5 alineatul (1).

(2) Înainte de a își declara competența în temeiul alineatului (1), instanța judecătorească se asigură că pârâtul este informat cu privire la dreptul său de a contesta competența și cu privire la consecințele înfățișării sau ale neînfățișării.

Articolul 9

Competența alternativă

(1) Cu titlu de excepție, în cazul în care o instanță judecătorească dintr-un stat membru competentă în temeiul articolului 4, 6, 7 sau 8 dispune că, în temeiul dreptului său internațional privat, căsătoria în cauză nu este recunoscută în sensul acțiunii referitoare la regimul matrimonial, aceasta poate să își decline competența. În cazul în care instanța judecătorească decide să își decline competența, face acest lucru fără întârzieri nejustificate.

(2) În cazul în care o instanță judecătorească competentă în temeiul articolului 4 sau al articolului 6 își declină competența și în cazul în care părțile convin să confere competență instanțelor judecătorești din oricare alt stat membru în conformitate cu articolul 7, competența de a se pronunța cu privire la regimul matrimonial le revine instanțelor judecătorești din respectivul stat membru.

În alte cazuri, competența de a se pronunța cu privire la regimul matrimonial le revine instanțelor judecătorești din oricare alt stat membru, în temeiul articolului 6 sau 8, sau instanțelor judecătorești din statul membru în care s-a încheiat căsătoria.

(3) Prezentul articol nu se aplică atunci când părțile au obținut divorțul, separarea de drept sau anularea căsătoriei care poate fi recunoscută în statul membru al forului.

▼B

Articolul 10

Competența subsidiară

În cazul în care nicio instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolului 4, 5, 6, 7 sau 8 sau în cazul în care toate instanțele judecătorești prevăzute la articolul 9 și-au declinat competența și nicio instanță judecătorească nu este competentă în temeiul articolului 9 alineatul (2), sunt competente instanțele judecătorești din statul membru pe teritoriul căruia sunt situate bunurile imobile ale unuia sau ambilor soți, caz în care instanța judecătorească sesizată este competentă să se pronunțe doar asupra aspectelor legate de aceste bunuri imobile.

Articolul 11

Forum necessitatis

În cazul în care nicio instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolelor 4, 5, 6, 7, 8 sau 10 sau în cazul în care toate instanțele judecătorești prevăzute la articolul 9 și-au declinat competența și nicio instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolului 9 alineatul (2) sau al articolului 10, instanțele judecătorești dintr-un stat membru se pot pronunța, în cazuri excepționale, asupra unei cauze privind regimurile matrimoniale în situația în care acțiunea nu se poate iniția sau desfășura în mod rezonabil sau ar fi imposibilă într-un stat terț de care cauza este strâns legată.

Cauza trebuie să aibă o legătură suficientă cu statul membru al instanței judecătorești sesizate.

Articolul 12

Cererile reconvenționale

Instanța judecătorească pe rolul căreia se află acțiunea în temeiul articolului 4, 5, 6, 7, 8, al articolului 9 alineatul (2), al articolului 10 sau 11 este competentă, de asemenea, pentru soluționarea unei cereri reconvenționale, în măsura în care aceasta intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament.

Articolul 13

Limitarea procedurilor

(1) În cazul în care patrimoniul defunctului a cărui succesiune intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) nr. 650/2012 cuprinde bunuri situate într-un stat terț, la cererea uneia dintre părți, instanța judecătorească sesizată să se pronunțe cu privire la regimul matrimonial poate decide să nu se pronunțe cu privire la unul sau mai multe dintre respectivele bunuri dacă se preconizează că hotărârea sa cu privire la acele bunuri nu va fi recunoscută și, după caz, nu va fi încuviințată executarea acesteia în acel stat terț.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere dreptului părților de a limita obiectul acțiunii în temeiul legii statului membru al instanței judecătorești sesizate.

Articolul 14

Sesizarea unei instanțe judecătorești

În sensul prezentului capitol, se consideră că o instanță judecătorească este sesizată:

▼B

(a) în momentul în care actul de sesizare a instanței judecătorești sau un alt act echivalent a fost depus la instanța judecătorească, cu condiția ca reclamantul să nu fi omis ulterior să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie comunicat sau notificat pârâtului;

(b) în cazul în care actul trebuie notificat sau comunicat înainte de fi depus la instanța judecătorească, în momentul primirii acestuia de către autoritatea responsabilă pentru notificare sau comunicare, cu condiția ca reclamantul să nu fi omis ulterior să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie depus la instanța judecătorească; sau

(c) dacă procedurile sunt inițiate de instanța judecătorească din oficiu, în momentul adoptării deciziei de inițiere a acțiunii de către instanța judecătorească sau, în cazul în care o astfel de decizie nu este necesară, în momentul înregistrării dosarului de către instanța judecătorească.

Articolul 15

Verificarea competenței

Instanța judecătorească dintr-un stat membru sesizată cu privire la un aspect referitor la regimul matrimonial pentru care nu este competentă în temeiul prezentului regulament își declină din oficiu competența.

Articolul 16

Verificarea admisibilității

(1) Atunci când pârâtul care își are reședința obișnuită într-un alt stat decât statul membru în care s-a intentat acțiunea nu se înfățișează în fața instanței judecătorești, instanța judecătorească competentă în temeiul prezentului regulament suspendă acțiunea până când se demonstrează că pârâtul a fost în măsură să primească actul de sesizare a instanței judecătorești sau un act echivalent în timp util pentru a își pregăti apărarea sau că au fost întreprinse toate demersurile necesare în acest scop.

(2) Articolul 19 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului [1] se aplică în locul alineatului (1) al prezentului articol dacă actul de sesizare a instanței judecătorești sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis dintr-un stat membru către un altul în temeiul dispozițiilor respectivului regulament.

(3) În cazul în care Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 nu este aplicabil, se aplică articolul 15 din Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea sau comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, dacă actul de sesizare a instanței judecătorești sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis în străinătate în conformitate cu dispozițiile acestei convenții.

Articolul 17

Litispendență

(1) În cazul în care acțiuni având același obiect sunt introduse între aceleași părți înaintea unor instanțe judecătorești din state membre

[1] Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO L 324, 10.12.2007, p. 79).

▼B

diferite, instanța judecătorească sesizată ulterior suspendă din oficiu acțiunea până când se stabilește competența primei instanțe sesizate.

(2) În cazurile menționate la alineatul (1), la cererea unei instanțe judecătorești sesizate cu privire la litigiu, orice altă instanță judecătorească sesizată informează, fără întârziere, prima instanță judecătorească cu privire la data când a fost sesizată.

(3) În cazul în care este stabilită competența primei instanțe judecătorești sesizate, instanța judecătorească sesizată ulterior își declină competența în favoarea acesteia.

Articolul 18

Conexitate

(1) În cazul în care pe rolul unor instanțe judecătorești din state membre diferite se află acțiuni conexe, oricare dintre acestea, cu excepția primei instanțe judecătorești sesizate, poate suspenda judecata.

(2) În cazul în care acțiunile menționate la alineatul (1) se află pe rolul instanțelor judecătorești de prim grad de jurisdicție, oricare dintre acestea, cu excepția primei instanțe judecătorești sesizate, poate, de asemenea, la cererea uneia dintre părți, să își decline competența, cu condiția ca respectivele acțiuni să fie de competența primei instanțe judecătorești sesizate și ca legea acesteia să permită conexarea acțiunilor.

(3) În sensul prezentului articol, sunt considerate conexe acțiunile care sunt atât de strâns legate între ele, încât sunt oportune judecarea și soluționarea lor împreună pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri contradictorii în cazul judecării separate a acțiunilor.

Articolul 19

Măsuri provizorii, inclusiv măsuri asigurătorii

Instanțele judecătorești dintr-un stat membru pot fi sesizate cu o cerere de măsuri provizorii, inclusiv măsuri asigurătorii, prevăzute în dreptul statului în cauză, chiar dacă, în temeiul prezentului regulament, judecarea cauzei pe fond ține de competența instanțelor judecătorești dintr-un alt stat membru.

CAPITOLUL III

LEGEA APLICABILĂ

Articolul 20

Aplicare universală

Legea desemnată ca aplicabilă de prezentul regulament se aplică indiferent dacă este sau nu legea unui stat membru.

Articolul 21

Unitatea legii aplicabile

Legea aplicabilă unui regim matrimonial în temeiul articolului 22 sau 26 se aplică tuturor bunurilor care se încadrează în respectivul regim, indiferent unde sunt situate bunurile.

▼B

Articolul 22

Alegerea legii aplicabile

(1) Soții sau viitorii soți pot conveni să desemneze sau să schimbe legea aplicabilă regimului lor matrimonial, cu condiția ca legea respectivă să fie una dintre următoarele:

(a) legea statului în care soții sau viitorii soți sau unul dintre ei își au (are) reședința obișnuită în momentul încheierii acordului; sau

(b) legea unui stat a cărui cetățenie este deținută de către oricare dintre soți sau viitorii soți în momentul încheierii acordului.

(2) Cu excepția cazului în care soții convin altfel, schimbarea legii aplicabile regimului matrimonial realizată în timpul căsătoriei produce efecte numai pentru viitor.

(3) Nicio schimbare retroactivă a legii aplicabile în temeiul alineatului (2) nu aduce atingere drepturilor terților care decurg din respectiva lege.

Articolul 23

Condițiile de formă ale acordului privind alegerea legii aplicabile

(1) Acordul menționat la articolul 22 se încheie în scris, se datează și se semnează de ambii soți. Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a acordului este considerată echivalentă formei scrise.

(2) În cazul în care legea statului membru în care ambii soți își au reședința obișnuită în momentul încheierii acordului prevede condiții de formă suplimentare în cazul convențiilor matrimoniale, se aplică respectivele condiții.

(3) Dacă, la data încheierii acordului, soții își au reședința obișnuită în state membre diferite și legile din aceste state prevăd condiții de formă diferite pentru convențiile matrimoniale, acordul este valabil din punctul de vedere al formei dacă întrunește condițiile prevăzute de oricare dintre legile respective.

(4) Dacă, la data încheierii acordului, numai unul dintre soți își are reședința obișnuită într-un stat membru, iar acest stat prevede condiții de formă suplimentare pentru convențiile matrimoniale, se aplică respectivele condiții.

Articolul 24

Consimțământul și condițiile de fond

(1) Existența și valabilitatea unui acord privind alegerea legii sau ale oricărei clauze a acestuia sunt stabilite de legea care l-ar reglementa în temeiul articolului 22 dacă acordul sau clauza respectivă ar fi valabile.

(2) Cu toate acestea, pentru a se stabili faptul că nu și-a dat consimțământul, unul dintre soți poate să invoce legea țării în care își are reședința obișnuită la data sesizării instanței judecătorești, dacă din împrejurările cauzei reiese faptul că nu ar fi rezonabil să se stabilească efectul comportamentului său în conformitate cu legea menționată la alineatul (1).

▼B

Articolul 25

Condițiile de formă ale convenției matrimoniale

(1) Convenția matrimonială se încheie în scris, se datează și se semnează de ambii soți. Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a acordului este considerată echivalentă formei scrise.

(2) În cazul în care legea statului membru în care ambii soți își au reședința obișnuită în momentul încheierii convenției prevede condiții de formă suplimentare în cazul convențiilor matrimoniale, se aplică respectivele condiții.

Dacă, la data încheierii convenției, soții își au reședința obișnuită în state membre diferite și legile din aceste state prevăd condiții de formă diferite pentru convențiile matrimoniale, convenția este valabilă din punctul de vedere al formei dacă întrunește condițiile prevăzute de oricare dintre legile respective.

Dacă, la data încheierii convenției, numai unul dintre soți își are reședința obișnuită într-un stat membru, iar acest stat prevede condiții de formă suplimentare pentru convențiile matrimoniale, se aplică respectivele condiții.

(3) Dacă legea aplicabilă regimului matrimonial impune condiții de formă suplimentare, se aplică respectivele condiții.

Articolul 26

Legea aplicabilă în absența alegerii acesteia de către părți

(1) În absența unui acord privind alegerea legii în temeiul articolului 22, legea aplicabilă regimului matrimonial este legea statului:

(a) în care soții își au prima reședința obișnuită comună după încheierea căsătoriei; sau, în lipsă,

(b) a cărui cetățenie comună este deținută de soți în momentul încheierii căsătoriei; sau, în lipsă,

(c) cu care soții au împreună legătura cea mai strânsă în momentul încheierii căsătoriei, ținându-se cont de toate circumstanțele.

(2) În cazul în care soții au mai mult de o cetățenie comună în momentul încheierii căsătoriei, se aplică numai literele (a) și (c) de la alineatul (1).

(3) Cu titlu de excepție și la solicitarea oricăruia dintre soți, autoritatea judiciară competentă să se pronunțe în materia regimului matrimonial poate decide că legea unui alt stat decât statul a cărui lege este aplicabilă în temeiul alineatului (1) litera (a) reglementează regimul matrimonial, dacă reclamantul demonstrează că:

(a) soții au avut ultima lor reședință obișnuită comună în celălalt stat o perioadă semnificativ mai lungă decât în statul desemnat în temeiul alineatului (1) litera (a); și

▼B

(b) ambii soți s-au bazat pe legea respectivului alt stat la stabilirea sau planificarea raporturilor lor patrimoniale.

Legea respectivului alt stat se aplică de la încheierea căsătoriei, cu excepția cazului în care unul dintre soți nu este de acord. În cazul în care unul dintre soți nu este de acord, legea respectivului alt stat produce efecte de la stabilirea ultimei reședințe obișnuite comune în statul respectiv.

Aplicarea legii celuilalt stat nu aduce atingere drepturilor terților care decurg din legea aplicabilă în temeiul alineatului (1) litera (a).

Prezentul alineat nu se aplică în cazul în care soții au încheiat o convenție matrimonială înainte de stabilirea ultimei lor reședințe obișnuite comune în respectivul alt stat.

Articolul 27

Domeniul de aplicare al legii aplicabile

Legea aplicabilă regimului matrimonial în temeiul prezentului regulament stabilește, printre altele:

(a) clasificarea bunurilor aflate în proprietatea fiecăruia dintre soți sau a ambilor soți în diferite categorii în cursul căsătoriei și după căsătorie;

(b) transferul bunurilor aflate în proprietatea soților dintr-o categorie în alta;

(c) responsabilitatea unui soț pentru pasivele și datoriile celuilalt soț;

(d) prerogativele, drepturile și obligațiile fiecăruia dintre soți sau ale ambilor soți cu privire la bunuri;

(e) încetarea regimului matrimonial și împărțirea, distribuirea sau lichidarea bunurilor;

(f) efectele regimului matrimonial asupra raportului juridic dintre un soț și terți; și

(g) condițiile de fond ale convenției matrimoniale.

Articolul 28

Opozabilitatea față de terți

(1) În pofida articolului 27 litera (f), legea aplicabilă regimului matrimonial dintre soți nu poate fi invocată de un soț împotriva unui terț într-un litigiu între un terț și unul dintre soți sau ambii soți, cu excepția cazului în care terțul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască, acționând cu toată diligența necesară, existența respectivei legi.

(2) Se consideră că terțul cunoaște legea aplicabilă regimului matrimonial dacă:

(a) legea respectivă este:

(i) legea statului a cărui lege este aplicabilă tranzacției dintre un soț și terț;

▼B

(ii) legea statului pe teritoriul căruia soțul contractant și terțul își au reședința obișnuită; ori

(iii) în situațiile în care sunt implicate bunuri imobile, legea statului unde se situează bunul;

sau

(b) oricare dintre soți a îndeplinit cerințele aplicabile privind publicitatea sau înregistrarea regimului matrimonial prevăzute de:

(i) legea statului a cărui lege este aplicabilă tranzacției dintre un soț și terț;

(ii) legea statului pe teritoriul căruia soțul contractant și terțul își au reședința obișnuită; ori

(iii) în situațiile în care sunt implicate bunuri imobile, legea statului unde se situează bunul.

(3) În situația în care legea aplicabilă regimului matrimonial dintre soți nu poate fi invocată de un soț împotriva unui terț în temeiul alineatului (1), opozabilitatea regimului matrimonial față de terț este reglementată:

(a) de legea statului a cărui lege este aplicabilă tranzacției dintre un soț și terț; sau

(b) în situațiile în care sunt implicate bunuri imobile sau bunuri ori drepturi înregistrate, de legea statului în care sunt situate bunurile sau în care sunt înregistrate bunurile ori drepturile.

Articolul 29

Adaptarea drepturilor reale

În situația în care o persoană invocă un drept real la care are dreptul în temeiul legii aplicabile regimului matrimonial, iar în legea statului membru în care este invocat dreptul real nu există dreptul real în cauză, dacă este necesar și în măsura în care acest lucru este posibil, dreptul respectiv se adaptează la cel mai apropiat drept echivalent în temeiul legii statului respectiv, luând în considerare obiectivele și interesele urmărite de dreptul real specific și efectele acestuia.

Articolul 30

Norme de aplicare imediată

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării normelor de aplicare imediată din legea forului.

(2) Normele de aplicare imediată sunt norme a căror respectare este considerată esențială de către un stat membru pentru salvgardarea intereselor sale publice, precum organizarea sa politică, socială sau economică, în asemenea măsură, încât aceste norme sunt aplicabile oricărei situații care intră în domeniul lor de aplicare, indiferent de legea aplicabilă regimului matrimonial în temeiul prezentului regulament.

▼B

Articolul 31

Ordinea publică (*ordre public*)

Aplicarea unei dispoziții din legea oricărui stat specificate prin prezentul regulament poate fi refuzată doar dacă o astfel de aplicare este vădit incompatibilă cu ordinea publică (*ordre public*) a forului.

Articolul 32

Excluderea retrimiterii

Aplicarea legii oricărui stat specificate prin prezentul regulament înseamnă aplicarea normelor de drept în vigoare în statul respectiv, cu excepția normelor sale de drept internațional privat.

Articolul 33

State cu mai multe sisteme de drept – conflicte teritoriale de legi

(1) În cazul în care legea specificată prin prezentul regulament este cea a unui stat care cuprinde mai multe unități teritoriale, fiecare având propriile norme de drept privind regimurile matrimoniale, normele naționale privind conflictele de legi ale statului respectiv stabilesc unitatea teritorială relevantă ale cărei norme de drept se aplică.

(2) În absența unor astfel de norme naționale privind conflictele de legi:

(a) orice trimitere la legea statului menționată la alineatul (1) se interpretează, în sensul stabilirii legii aplicabile în temeiul dispozițiilor privind reședința obișnuită a soților, ca făcând trimitere la legea unității teritoriale în care își au reședința obișnuită soții;

(b) orice trimitere la legea statului menționată la alineatul (1) se interpretează, în sensul stabilirii legii aplicabile în temeiul dispozițiilor privind cetățenia soților, ca făcând trimitere la legea unității teritoriale cu care soții au legătura cea mai strânsă;

(c) orice trimitere la legea statului menționată la alineatul (1) se interpretează, în sensul stabilirii legii aplicabile în temeiul oricăror altor dispoziții privind alte elemente ca factori de legătură, ca făcând trimitere la legea unității teritoriale în care se situează elementul relevant.

Articolul 34

State cu mai multe sisteme de drept – conflicte interpersonale de legi

În cazul unui stat care are două sau mai multe sisteme de drept sau ansambluri de norme aplicabile diferitelor categorii de persoane în ceea ce privește regimurile matrimoniale, orice trimitere la legea unui astfel de stat se interpretează ca făcând trimitere la sistemul de drept sau ansamblul de norme determinate de normele în vigoare în acel stat. În lipsa unor astfel de norme, se aplică sistemul de drept sau ansamblul de norme cu care soții au legătura cea mai strânsă.

▼B

Articolul 35

Neaplicarea prezentului regulament la conflictele interne de legi

Un stat membru care cuprinde mai multe unități teritoriale, fiecare având propriile norme de drept privind regimurile matrimoniale, nu are obligația de a aplica prezentul regulament în cazul conflictelor de legi care privesc exclusiv aceste unități teritoriale.

CAPITOLUL IV

RECUNOAȘTEREA, FORȚA EXECUTORIE ȘI EXECUTAREA HOTĂRÂRILOR

Articolul 36

Recunoașterea

(1) Hotărârile pronunțate într-un stat membru sunt recunoscute în celelalte state membre fără să fie necesar să se recurgă la o procedură specială.

(2) În cazul unei contestații, orice parte interesată care invocă pe cale principală recunoașterea unei hotărâri poate solicita, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 44-57, ca hotărârea să fie recunoscută.

(3) Dacă rezultatul unor proceduri într-o instanță judecătorească a unui stat membru depinde de soluționarea unei chestiuni incidentale referitoare la recunoaștere, instanța judecătorească respectivă este competentă în acea chestiune.

Articolul 37

Motive de nerecunoaștere

O hotărâre nu este recunoscută:

(a) dacă recunoașterea este vădit contrară ordinii publice (*ordre public*) a statului membru în care se solicită recunoașterea;

(b) în cazul în care a fost pronunțată în lipsă, dacă actul de sesizare a instanței judecătorești sau un act echivalent nu a fost comunicat sau notificat pârâtului în timp util și într-un mod care să-i permită acestuia să-și pregătească apărarea, cu excepția cazului în care pârâtul nu a demarat proceduri prin care să atace hotărârea atunci când a avut posibilitatea să o facă;

(c) dacă este contradictorie cu o hotărâre pronunțată în cadrul unei acțiuni între aceleași părți în statul membru în care se solicită recunoașterea;

(d) dacă este contradictorie cu o hotărâre pronunțată anterior într-un alt stat membru sau într-un stat terț între aceleași părți, într-o acțiune având același obiect, cu condiția ca hotărârea pronunțată anterior să întrunească condițiile necesare pentru a fi recunoscută în statul membru în care se solicită recunoașterea.

Articolul 38

Drepturi fundamentale

Instanțele judecătorești și de alte autorități competente din statele membre aplică articolul 36 din prezentul regulament cu respectarea drepturilor fundamentale și a principiilor recunoscute în Cartă, în special la articolul 21 din aceasta privind principiul nediscriminării.

▼B

Articolul 39

Interzicerea verificării competenței instanței judecătorești de origine

(1) Competența instanței judecătorești din statul membru de origine nu poate face obiectul verificării.

(2) Criteriul ordinii publice (*ordre public*) prevăzut la articolul 37 nu se aplică normelor în materie de competență prevăzute la articolele 4-11.

Articolul 40

Interzicerea revizuirii pe fond

O hotărâre pronunțată într-un stat membru nu poate face, în niciun caz, obiectul unei revizuiri pe fond.

Articolul 41

Suspendarea procedurii de recunoaștere

Instanța judecătorească dintr-un stat membru sesizată cu o cerere de recunoaștere a unei hotărâri judecătorești pronunțate într-un alt stat membru poate suspenda procedura în cazul în care hotărârea face obiectul unei căi de atac ordinare în statul membru de origine.

Articolul 42

Forța executorie

Hotărârile pronunțate într-un stat membru și executorii în acel stat au forță executorie într-un alt stat membru atunci când, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, s-a încuviințat executarea acestora în statul respectiv în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 44-57.

Articolul 43

Stabilirea domiciliului

Pentru a stabili dacă, în sensul procedurii prevăzute la articolele 44-57, o parte își are domiciliul în statul membru de executare, instanța judecătorească sesizată aplică legea internă a statului membru respectiv.

Articolul 44

Competența instanțelor locale

(1) Cererea de încuviințare a executării se depune la instanța judecătorească sau autoritatea competentă a statului membru de executare comunicată Comisiei de către statul membru respectiv în conformitate cu articolul 64.

(2) Competența teritorială este determinată de locul de domiciliu al părții împotriva căreia se solicită executarea sau de locul de executare.

Articolul 45

Procedura

(1) Procedura de depunere a cererii este reglementată de legea statului membru de executare.

▼B

(2) Reclamantul nu are obligația de a avea o adresă poștală sau un reprezentant autorizat în statul membru de executare.

(3) Cererea se însoțește de următoarele documente:

(a) o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale;

(b) atestatul eliberat de instanța judecătorească sau autoritatea competentă din statul membru de origine utilizând formularul stabilit în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 67 alineatul (2), fără a aduce atingere articolului 46.

Articolul 46

Neprezentarea atestatului

(1) În cazul neprezentării atestatului prevăzut la articolul 45 alineatul (3) litera (b), instanța judecătorească sau autoritatea competentă poate să fixeze un termen pentru prezentarea acestuia sau să accepte un document echivalent sau, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, să se dispenseze de prezentarea atestatului.

(2) La cererea instanței judecătorești sau a autorității competente, se prezintă o traducere sau o transliterare a documentelor. Traducerea se efectuează de către o persoană autorizată în acest scop în unul dintre statele membre.

Articolul 47

Încuviințarea executării

Executarea hotărârii este încuviințată imediat după îndeplinirea formalităților prevăzute la articolul 45, fără a fi revizuită în conformitate cu articolul 37. Partea împotriva căreia se solicită executarea nu poate formula apărări în această etapă a procedurii.

Articolul 48

Comunicarea hotărârii privind cererea de încuviințare a executării

(1) Hotărârea privind cererea de încuviințare a executării este adusă de îndată la cunoștința reclamantului, în conformitate cu procedura prevăzută de legea statului membru de executare.

(2) Hotărârea de încuviințare a executării se comunică sau se notifică părții împotriva căreia se solicită executarea, însoțită de hotărârea pentru care s-a solicitat executarea, în cazul în care aceasta nu a fost deja comunicată sau notificată părții în cauză.

Articolul 49

Calea de atac împotriva hotărârii privind cererea de încuviințare a executării

(1) Oricare dintre părți poate exercita o cale de atac împotriva hotărârii privind cererea de încuviințare a executării.

(2) Calea de atac se introduce la instanța judecătorească comunicată Comisiei de către statul membru respectiv, în conformitate cu articolul 64.

▼B

(3) Calea de atac se soluționează în conformitate cu normele care reglementează procedura contradictorie.

(4) Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea nu se înfățișează în fața instanței judecătorești sesizate cu calea de atac introdusă de reclamant, se aplică dispozițiile articolului 16 chiar și în cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea nu își are domiciliul în niciunul dintre statele membre.

(5) Calea de atac împotriva hotărârii de încuviințare a executării se introduce în termen de 30 de zile de la data notificării sau a comunicării acesteia. Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea își are domiciliul pe teritoriul unui stat membru, altul decât cel în care s-a pronunțat hotărârea de încuviințare a executării, termenul pentru exercitarea căii de atac este de 60 de zile și începe să curgă de la data comunicării sau notificării hotărârii. Acest termen nu poate fi prelungit pe motiv de distanță.

Articolul 50

Procedura de contestare a hotărârii pronunțate ca urmare a exercitării căii de atac

Hotărârea pronunțată ca urmare a exercitării căii de atac poate fi contestată numai prin procedura comunicată Comisiei de către statul membru respectiv, în conformitate cu articolul 64.

Articolul 51

Refuzul sau revocarea unei hotărâri de încuviințare a executării

Instanța judecătorească sesizată cu calea de atac prevăzută la articolul 49 sau la articolul 50 poate refuza sau revoca o hotărâre de încuviințare a executării doar pentru unul dintre motivele prevăzute la articolul 37. Instanța judecătorească se pronunță fără întârziere.

Articolul 52

Suspendarea procedurii

Instanța judecătorească sesizată cu calea de atac prevăzută la articolul 49 sau la articolul 50 suspendă procedura, la cererea părții împotriva căreia se solicită executarea, dacă se suspendă încuviințarea executării hotărârii judecătorești în statul membru de origine ca urmare a exercitării unei căi de atac.

Articolul 53

Măsuri provizorii, inclusiv măsuri asigurătorii

▼C2

(1) În cazul în care o hotărâre trebuie să fie recunoscută în conformitate cu prezentul capitol, nimic nu îl împiedică pe reclamant să solicite aplicarea de măsuri provizorii, inclusiv de măsuri asigurătorii, în conformitate cu legea statului membru de executare, fără să fie necesară încuviințarea executării hotărârii respective în temeiul articolului 47.

▼B

(2) Hotărârea de încuviințare a executării determină de drept autorizarea luării oricăror măsuri asigurătorii.

(3) Pe durata termenului prevăzut pentru introducerea unei căi de atac împotriva hotărârii de încuviințare a executării în conformitate cu articolul 49 alineatul (5) și până la soluționarea căii de atac, nu se pot lua alte măsuri de executare decât măsuri asigurătorii privind bunurile părții împotriva căreia se solicită executarea.

▼B

Articolul 54

Forța executorie parțială

(1) Dacă o hotărâre statuează asupra mai multor capete de cerere și hotărârea de încuviințare a executării nu poate fi pronunțată în cazul tuturor acestora, instanța judecătorească sau autoritatea competentă se pronunță în cazul unuia sau al mai multora dintre aceste capete de cerere.

(2) Reclamantul poate solicita ca hotărârea de încuviințare a executării să se limiteze la anumite părți ale hotărârii.

Articolul 55

Asistența judiciară

Reclamantul care a beneficiat, integral sau parțial, de asistență judiciară sau de o scutire de taxe sau cheltuieli de judecată în statul membru de origine este îndreptățit să beneficieze, în cadrul oricărei acțiuni introduse pentru încuviințarea executării hotărârii, de asistența judiciară cea mai favorabilă sau de scutirea de taxe și cheltuieli de judecată cea mai extinsă prevăzută de legea statului membru de executare.

Articolul 56

Interzicerea impunerii de garanții, cauțiuni sau depozite

Unei părți care, într-un stat membru, solicită recunoașterea, încuviințarea executării sau executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru nu i se poate impune nicio garanție, cauțiune sau depozit, indiferent de denumire, pe motiv că este resortisant străin sau că nu își are domiciliul sau reședința în statul membru de executare.

Articolul 57

Interzicerea perceperii de taxe

În cadrul acțiunii introduse pentru încuviințarea executării hotărârii, în statul membru de executare nu pot fi percepute niciun fel de taxe calculate proporțional cu valoarea litigiului.

CAPITOLUL V

ACTE AUTENTICE ȘI TRANZACȚII JUDICIARE

Articolul 58

Acceptarea actelor autentice

(1) Un act autentic întocmit într-un stat membru are aceeași forță probantă în alt stat membru pe care o are în statul membru de origine sau o forță cât mai apropiată, cu condiția să nu contravină în mod vădit ordinii publice (*ordre public*) din statul membru în cauză.

Persoana care dorește să utilizeze un act autentic într-un alt stat membru poate solicita autorității care întocmește actul autentic în statul membru de origine să completeze formularul elaborat în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 67 alineatul (2), care descrie forța probantă pe care actul autentic o are în statul membru de origine.

▼B

(2) Orice contestare a caracterului autentic al unui act autentic se face în fața instanțelor judecătorești din statul membru de origine și se soluționează în temeiul legii statului respectiv. Actul autentic contestat nu are forță probantă într-un alt stat membru atât timp cât acțiunea de contestare se află pe rolul instanței judecătorești competente.

(3) Orice contestare a actelor juridice sau a rapoartelor juridice înregistrate într-un act autentic se face în fața instanțelor judecătorești competente în temeiul prezentului regulament și se soluționează în temeiul legii aplicabile în conformitate cu capitolul III. Actul autentic contestat nu are forță probantă într-un stat membru, altul decât statul membru de origine, în ceea ce privește chestiunea contestată, atât timp cât acțiunea de contestare se află pe rolul instanței judecătorești competente.

(4) Dacă rezultatul unor proceduri într-o instanță judecătorească a unui stat membru depinde de soluționarea unei chestiuni incidentale referitoare la actele juridice sau raporturile juridice înregistrate într-un act autentic în materia regimurilor matrimoniale, instanța judecătorească respectivă este competentă în acea chestiune.

Articolul 59

Forța executorie a actelor autentice

(1) Executarea unui act autentic care este executoriu în statul membru de origine se încuviințează în alt stat membru la cererea oricărei părți interesate în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 44-57.

(2) În sensul articolului 45 alineatul (3) litera (b), la cererea oricărei părți interesate, autoritatea care a întocmit actul autentic eliberează un atestat utilizând formularul elaborat în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 67 alineatul (2).

(3) Instanța judecătorească sesizată cu o cale de atac în temeiul articolului 49 sau al articolului 50 refuză sau revocă hotărârea de încuviințare a executării numai dacă executarea actului autentic este vădit contrară ordinii publice (*ordre public*) din statul membru de executare.

Articolul 60

Forța executorie a tranzacțiilor judiciare

(1) Executarea tranzacțiilor judiciare care sunt executorii în statul membru de origine este încuviințată în alt stat membru la cererea oricărei părți interesate, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 44-57.

(2) În sensul articolului 45 alineatul (3) litera (b), la cererea oricărei părți interesate, instanța judecătorească care a aprobat tranzacția judiciară sau în fața căreia aceasta a fost încheiată eliberează un atestat folosind formularul elaborat în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 67 alineatul (2).

(3) Instanța judecătorească sesizată cu o cale de atac în temeiul articolului 49 sau 50 refuză sau revocă hotărârea de încuviințare a executării numai dacă executarea tranzacției judiciare este vădit contrară ordinii publice (*ordre public*) din statul membru de executare.

▼B

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 61

Legalizarea și alte formalități similare

Pentru documentele eliberate într-un stat membru în contextul prezentului regulament nu este necesară nicio legalizare sau vreo altă formalitate similară.

Articolul 62

Relațiile cu convențiile internaționale existente

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării convențiilor bilaterale sau multilaterale la care unul sau mai multe state membre sunt părți la data adoptării prezentului regulament sau a unei decizii în temeiul articolului 331 alineatul (1) al doilea sau al treilea paragraf din TFUE și care privesc aspectele reglementate prin prezentul regulament, fără a aduce atingere obligațiilor care le revin statelor membre în temeiul articolului 351 din TFUE.

(2) În pofida alineatului (1), prezentul regulament prevalează, în relațiile dintre statele membre, asupra convențiilor încheiate între acestea, în măsura în care astfel de convenții privesc aspectele reglementate prin prezentul regulament.

(3) Prezentul regulament nu se opune aplicării Convenției din 6 februarie 1931 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia conținând dispoziții de drept internațional privind căsătoria, adopția și încredințarea copiilor, astfel cum a fost revizuită în 2006, a Convenției din 19 noiembrie 1934 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia cuprinzând dispoziții de drept internațional privat privind succesiunile, testamentele și administrarea succesiunii, astfel cum a fost revizuită în iunie 2012 și a Convenției din 11 octombrie 1977 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă de către statele membre care sunt părți la acestea, în măsura în care acestea prevăd proceduri simplificate și mai rapide pentru recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale.

Articolul 63

Informații puse la dispoziția publicului

Pentru a se pune la dispoziția publicului informațiile în cadrul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială, statele membre transmit Comisiei un scurt rezumat al legislației și al procedurilor lor naționale referitoare la regimurile matrimoniale, inclusiv informații referitoare la tipul de autorități competente în materia regimurilor matrimoniale și informații referitoare la opozabilitatea față de terți menționată la articolul 28.

Statele membre actualizează în permanență informațiile respective.

▼B

Articolul 64

Informații privind datele de contact și procedurile

(1) Până la 29 aprilie 2018, statele membre comunică Comisiei:

(a) instanțele judecătorești sau autoritățile competente în ceea ce privește cererile de încuviințare a executării în conformitate cu articolul 44 alineatul (1) și în ceea ce privește căile de atac exercitate împotriva hotărârilor privind astfel de cereri în conformitate cu articolul 49 alineatul (2);

(b) procedura menționată la articolul 50 de contestare a hotărârii pronunțate ca urmare a exercitării căii de atac.

Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare ulterioară a acestor informații.

(2) Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1), cu excepția adreselor și a datelor de contact ale instanțelor judecătorești și ale autorităților menționate la alineatul (1) litera (a).

(3) Informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1) se pun la dispoziția publicului de către Comisie prin orice mijloace corespunzătoare, în special prin intermediul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială.

Articolul 65

Stabilirea și modificarea ulterioară a listei cuprinzând informațiile menționate la articolul 3 alineatul (2)

(1) Pe baza notificărilor din partea statelor membre, Comisia stabilește lista celorlalți profesioniști și autorități din domeniul juridic menționați la articolul 3 alineatul (2).

(2) Statele membre notifică Comisiei orice modificare ulterioară a informațiilor conținute în această listă. Comisia modifică lista în consecință.

(3) Comisia publică lista și orice modificări ulterioare în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(4) Comisia pune la dispoziția publicului toate informațiile notificate în conformitate cu alineatele (1) și (2) prin orice alte mijloace adecvate, în special prin Rețeaua judiciară europeană în materie civilă și comercială.

Articolul 66

Stabilirea și modificarea ulterioară a atestatelor și a formularelor menționate la articolul 45 alineatul (3) litera (b) și la articolele 58, 59 și 60

Comisia adoptă acte de punere în aplicare privind stabilirea și modificarea ulterioară a atestatelor și a formularelor menționate la articolul 45 alineatul (3) litera (b) și la articolele 58, 59 și 60. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 67 alineatul (2).

▼B

Articolul 67

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 68

Clauză de revizuire

(1) Până la 29 ianuarie 2027, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament. După caz, raportul este însoțit de propuneri în vederea modificării prezentului regulament.

(2) Până la 29 ianuarie 2024, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea articolelor 9 și 38 din prezentul regulament. Raportul evaluează în special măsura în care aceste articole au asigurat accesul la justiție.

(3) În vederea elaborării rapoartelor menționate la alineatele (1) și (2), statele membre transmit Comisiei informații relevante privind aplicarea prezentului regulament de către instanțele lor judecătorești.

Articolul 69

Dispoziții tranzitorii

(1) Prezentul regulament se aplică numai acțiunilor judiciare intentate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod formal și tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate începând cu 29 ianuarie 2019, sub rezerva alineatelor (2) și (3).

▼C1

(2) Dacă acțiunea intentată în statul membru de origine a fost intentată anterior datei de 29 ianuarie 2019, hotărârile judecătorești pronunțate la sau după data respectivă se recunosc și se execută în conformitate cu capitolul IV, atât timp cât normele de competență aplicate sunt conforme cu cele prevăzute în capitolul II.

(3) Capitolul III se aplică doar în cazul soților care s-au căsătorit sau care au desemnat legea aplicabilă regimului matrimonial la sau după 29 ianuarie 2019.

▼B

Articolul 70

Intrarea în vigoare

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Prezentul regulament se aplică în statele membre care participă la cooperarea consolidată în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești privind regimurile patrimoniale ale cuplurilor internaționale, care includ atât regimurile matrimoniale, cât și efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate, astfel cum este autorizată prin Decizia (UE) 2016/954.

▼B

Se aplică de la 29 ianuarie 2019, cu excepția articolelor 63 și 64, care se aplică de la 29 aprilie 2018, și a articolelor 65, 66 și 67, care se aplică de la 29 iulie 2016. În ceea ce privește statele membre care participă la forma de cooperare consolidată în temeiul unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 331 alineatul (1) al doilea sau al treilea paragraf din TFUE, prezentul regulament se aplică de la data indicată în decizia respectivă.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre participante în conformitate cu tratatele.